GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA" IESE IN FIECARE DI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
Romănia și străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ L.

SĔ PRENUMERĂ:
la poște, la librării și pe la dd. corespondențĭ.

ANUNCIURILE:
O seria garmond 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 260 *Joi, 26 Noemvre (8 Decemvre).* **1887.**

Brașovŭ, 25 Noemvre 1887.

Dela Viena primimŭ adĭ o scire telegrafică care ne pune pe gândurĭ. Este vorba de concentrările de trupe rusescĭ aprópe de granițele Galiției și de atitudinea guvernului centralŭ din Viena față cu aceste concentrărĭ.

Organulŭ ministeriului de esterne, „Fremdenblatt" din Viena, se ocupă într'unŭ articulŭ publicatŭ erĭ de acéstă delicată cestiune și ajunge la unŭ resultatŭ de natură a ne însufla marĭ îngrijirĭ în ceea ce privesce raporturile monarchiei nóstre cu imperiulŭ nordicŭ.

Guvernulŭ austro-ungarŭ, dice numita fóiă, și-a datŭ cuvêntulŭ că nu voesce sĕ turbure pacea cu puterile vecine și acestŭ cuvêntŭ e hotărîtŭ a-lŭ și ține. Décă însĕ Rusia ar continua a'șĭ concentra mereu trupe la granițe, atuncĭ și guvernulŭ din Viena s'ar vedé constrînsŭ a'șĭ dirige trupele sale în Galiția cu scopŭ de a preîntêmpina orĭ ce periculŭ de invasiune neașteptată din partea Rusiei.

Articululŭ fóiei oficióse vienese constată două fapte de mare însemnătate. Mai ântêiu se adeveresce printr'însulŭ că faimele de concentrare a trupelorŭ rusescĭ la granițe nu mai suntŭ de astădată nisce simple născocirĭ ale foilorŭ polone, cĭ suntŭ întemeiate pe adevĕrŭ. Alŭ doilea se constată necesitatea de a se lua contra-mĕsurĭ de apĕrare, ceea ce caracteriséză situațiunea de față între cele două împĕrății ca fórte încordată.

Inainte numai cu vr'o dece dile diarele germane raportau că și principele de Bismark s'a plânsŭ către Țarulŭ, în convorbirea ce a avut'o cu elŭ la Berlinŭ, asupra concentrărilorŭ de trupe rusescĭ la granița prusiană. Ce rĕspunsŭ a primitŭ nu se scie. Și fiindŭ că aceeașĭ plângere se aude acum dela Viena, se nasce întrebarea, décă avemŭ de a face aicĭ cu unŭ pasŭ combinatŭ alŭ celorŭ din Berlinŭ și Viena, orĭ că cestiunea privitóre la concentrările de trupe privesce în deosebĭ numai monarchia nóstră.

Óre-carĭ îndoelĭ în solidaritatea procederei Germaniei și a Austriei în acéstă cestiune trebue sĕ se nască vĕdêndŭ cum în acelașĭ timpŭ, când resună acele plângerĭ din Viena, diarele diplomației rusescĭ vorbescŭ de o *apropiare între Germania și Rusia* ca urmare a visitei Țarului în Berlinŭ.

Faptŭ este că dela visita Țarului în Berlinŭ încóce, atâtŭ foile germane câtŭ și cele rusescĭ, au încetatŭ de-a mai purta unŭ limbagiu dușmănosŭ unele față cu altele, și că acestŭ armistițiu este interpretatŭ de nisce diare bine informate și inspirate dela Petersburg, cum e „Nord" din Bruxela, ca semnulŭ celŭ mai vĕditŭ alŭ unei apropiărĭ între Rusia și Germania. Numitulŭ diarŭ a mai adausŭ la acestea încă o dovadă despre dorința Rusiei d'a se apropia de Germania, prin aceea că protestéză cu tăriă în contra procederei președintelui ligei patriotice francese Deroulède, căruia îi impută că abuséză de numele Rusiei, care nicĭdecum nu e dispusă a sprijini tendințele sale.

Trebue sĕ bată la ochĭ în orĭ-ce casŭ, că atuncĭ când se pregătesce cu o stăruință atâtŭ de mare din ambele părțĭ o înțelegere nouă între Germania și Rusia, diarulŭ ministerului de esterne din Viena se vede constrînsŭ a pune guvernului din Petersburgŭ o alternativă atâtŭ de amenințătóre în ceea-ce privesce raporturile de bună-vecinătate dintre monarchia nóstră și Rusia.

Se nasce aicĭ întrebarea, că óre ce influință va avé noua înțelegere germano-ruséscă asupra relațiunilorŭ cu monarchia nóstră. Cu greu ne putemŭ închipuì ca Germania sĕ se împace cu Rusia, fără ca sĕ fiă multŭ séu mai puținŭ amenințate interesele monarchiei nóstre în Orientŭ și fără ca sĕ fiă paralisată mai alesŭ politica orientală inaugurată de delegațiunile trecute.

Se vorbesce că cancelarulŭ Bismark voiesce sĕ trimétă pe fiulŭ sĕu, comitele Herbert Bismark, în missiune estraordinară politică la Petersburgŭ. Putemŭ sĕ fimŭ dér fórte curioșĭ de a vedé cum se vorŭ desfășura lucrurile.

Articululŭ din „Fremdenblatt" ne insuflă însĕ de pe acum îngrijire, căcĭ limbagiulŭ ce-lŭ pórtă este obicĭnuitŭ numai în timpurĭ critice când se apropiă momentulŭ decisivŭ, care póte aduce ruperea relațiunilorŭ între două state. Se póte presupune chiar, că atuncĭ când se punŭ asemenĭ alternative, încordarea trebue sĕ fiă așa de mare, încâtŭ contra-mĕsurile, de carĭ este vorba, sĕ se fi și începutŭ a se lua. Vedé-vomŭ décă prietinia Germaniei va ajuta monarchiei nóstre sĕ scape și de astădată de urmările, ce ușorŭ ar puté-o încurca într'unŭ rĕsboiu cu Rusia.

Germania și prințulŭ Ferdinand.

„Agenția liberă" publică textulŭ notei oficiale transmisă de principele de Reuss, ambasadorŭ alŭ Germaniei în Viena, A. Sale principelui Bulgariei Ferdinand de Coburg, care notă pretinse d. de Bismarck către Țarulŭ Rusiei că a fostŭ falsificată:

Transmițêndu-vĕ ideile și vederile ce suntŭ însărcinatŭ a espune A. Vostre, nu vréu sĕ dicŭ că guvernulŭ germanŭ póte sĕ'i dea sfaturĭ seu instrucțiunĭ in ceea ce privesce suirea A. Vóstre pe tronulŭ Bulgariei.

Legatŭ prin tractate, pe care crede de trebuință sĕ le respecte, guvernulŭ germanŭ crede că în circumstanțele de față suirea A. V. pe tronulŭ Bulgariei este din partea A. V. o cestiune de hotărîre personală și că totulŭ trebuiește întreprinsŭ pe rĕspunderea aceluia ce va voì sĕ ia o inițiativă, căreia guvernulŭ germanŭ nu póte da, nicĭ sĕ pare a da nicĭ unŭ ajutorŭ și nicĭ o încuragiare.

Cu tóte acestea, sĕ nu se crédă că curtea din Berlinŭ, pentru nevoile sale politice, nu póte sĕ încurajeze în modŭ oficiosŭ, și sĕ susțină prin tóte mijlócele de acțiune, de care dispune în Bulgaria, întreprinderea ocupărei tronului bulgarŭ.

E sigurŭ că décă A. V. se va duce la Sofia cu o idee seriósă și decisă, va veni timpul când, câtŭ de favorabile și chiarŭ hostile ar părea actele politicei germane, sentimentele secrete, ce se nutrescŭ la Berlinŭ pentru succesulŭ întreprinderei A. V. și a acțiunei vóstre monarhice în Bulgaria, se vorŭ puté arăta la lumină și vorŭ puté atuncĭ sĕ aibă totŭ folosulŭ ce póte avé acțiunea deschisă și decisă a unui putérnicŭ imperiu. Se póte spera că la unŭ momentŭ datŭ situațiunea Europei va permite acéstă acțiune.

. . . .

Decă Alteța Vóstră se hotărăște sĕ trecă în Bulgaria, îmĭ voiu permite a'i pune la disposiție o cifră care ii va înlesni mijlócele de a continua pe ascunsŭ relațiunile care în curêndŭ, sperŭ, vorŭ deveni deschise și fórte bine".

O telegramă din Berlinŭ către „Neue Freie Presse" anunță sosirea consilierului de statŭ Soldatencov dela ministerulŭ afacerilorŭ străine alŭ Rusiei, cu unŭ mare materialŭ de acte, spre a procede cu ambasadorulŭ rusŭ din Berlinŭ, comitele Șuvalof, la constatarea actelorŭ diplomatice falsificate.

Concentrările ruse la granița Austriei.

„Magdenburger-Zeitung" primesce din Galiția asupra mĕsurilorŭ militare ruse la granița austriacă următórele date:

Din sĕptĕmână în sĕptĕmână ne sosescŭ scirĭ neliniștitóre de dincolo de graniță. Mai ântâiŭ era vorba de sosirea în Lublinŭ și Chelmŭ de maestrii de încuartirare și au comandatŭ cuartirurĭ pe la începutulŭ lui Noemvre pentru Dragonĭ și Cazacĭ. Apoi venì vestea, că calea ferată de la Moscva aduce mereu trupe de tóte armele la Brestŭ și de la Kiewŭ la graniță.

In satulŭ Hrubiczovŭ s'a aședatŭ unŭ întregŭ regimentŭ de Dragonĭ d'abia sositŭ dela Moscva. In Chelmŭ au luatŭ garnizóna Cazacii de Orenburg. La Huk și Rovno se facŭ în tótă graba șanțurĭ, trimițêndu-se din Kiew tunurĭ de calibru mare. In Jutșin din Polonia se mobilizéză o divisiă de vênĕtorĭ.

Până acuma nordulŭ Galiției era deja ocupatŭ de trei divisiĭ de cavaleriă rusă, ér dilele acestea s'a mai adăogatŭ o a patra divisie.

D'altmintерĭ, oficiosulŭ rusŭ „Warsavski Dnewnik" confirmă aceste mișcărĭ de trupe și recunóșce, că garnisónele despre granița austriacă au fostŭ considerabilŭ mărite și întărite.

Scrisorĭ de aderință adresate generalului Traianŭ Doda.

Ilustrissime D-le Generalŭ!

Comitetulŭ permanentŭ electoralŭ alŭ partidei naționale române din comitatulŭ Satu-Marelui, cu tótă însuflețirea ia actŭ despre bărbătésca ținută a Ilustrității Tale, manifestată în epistolele adresate către președintele dietei țerei unguresci. — Aderămŭ din sufletŭ, cu tótă tăria convingerei, la ideile politice-naționale, ce le-ai declaratŭ în fața lumei culte.

Din inima nóstră ai vorbitŭ, convingerea nóstră o-ai esprimatŭ.

Suntemŭ mândrii, că între aceste giurstărĭ nefaste, avemŭ atarĭ bărbațĭ resoluțĭ, avemŭ în persóna Ilustrității Tale unŭ conducĕtorŭ chiămatŭ; Te vomŭ urma și de acum înainte cu totŭ devotamentulŭ, dorimŭ numai, ca geniulŭ națiunei sĕ se pronunțe, ca după ce s'a constatatŭ înaintea lumei civilisate, că în patria nóstră suntemŭ eschișĭ din cadrulŭ constituțiunei țerei, ce avemŭ de-a face mai departe pentru salvarea demnității nóstre naționale?

Suntemŭ și ne declarămŭ solidarĭ cu Ilustritatea Ta în tóte, câte le-ai declaratŭ despre fidelitatea Românilorŭ către înaltulŭ Tronŭ, către patria și națiunea nóstră.

Primesce, Ilustrissime domnule, espresiunea deosebitei nóstre stime și venerațiunĭ, ce'Țĭ păstrămŭ.

Ai Ilustrității Tale, devotațĭ frațĭ,

Andreiu Medanŭ, președintele comitetului electoral. *Dr. Vasiliu Lucaciu*, secret. comitetului. *Gavril Lazarŭ* de Purcaretŭ. *Alecsiu Bernnz. Vasiliu Dragoșiu Lazarŭ Iernea. Alecsiu Popŭ. Avramŭ Brebanu. Gavrilŭ Barbu.*

Sadi Carnot.

Sadi Carnot, noulŭ președinte alŭ Republicei francese, s'a născutŭ la Limoges, la 1837, și este primulŭ născutŭ alŭ d-lui Carnot Lazar-Hippolyte. A făcutŭ ingineria în șcóla politechnică la 1857. Mai pe urmă intrà in șcóla de podurĭ și șosele avêndŭ numĕrulŭ 1, pe care ilŭ păstrà până la eșirea sa, la 1863.

La 10 Ianuarie 1871 devine prefectŭ alŭ departamentului Senei inferióre și comisarŭ estraordinarŭ însărcinatŭ d'a organisa apĕrarea națională în departamentele Sena inferióră, Eure și Calvados.

Elŭ fu alesŭ representantulŭ departamentului Cote d'or, în adunarea națională la 8 Februarie 1871 și se inscrise în grupulŭ numitŭ stânga republicană, alŭ cărui secretarŭ și devenì. Elŭ votà pentru tóte mĕsurile țindêndŭ a stabili definitivŭ republica și adoptà în intregulŭ lorŭ legile constituționale. Se presentà la alegerile generale din 20 Februarie 1876 în circomscripția II-a a arondismentului Beaune și fù alesŭ deputatŭ cu 7058 voturĭ. Elŭ urmà aceeașĭ liniă politică în noua Cameră alŭ cărei secretarŭ fusese alesŭ, și după actulŭ dela 16 Maiu 1877 făcù parte din cei 363 deputațĭ ai stângelorŭ intrunite, carĭ au refusatŭ unŭ votŭ de încredere ministerului Broglie. La alegerile următóre din 14 Octomvre elŭ fù realesŭ în aceeașĭ circomscripțiune cu 7584 voturĭ contra d-lui Benoit, candidatŭ guvernamentalŭ.

Sadi Carnot s'a remarcatŭ în discuţiunile speciale cu privire la lucrări publice, mai cu semă la drumurile de ferŭ şi navigaţiune interióră etc. A făcutŭ parte în mai multe rênduri din comisiunea bugetară şi fŭ alesŭ ca raportorŭ pentru bugetulŭ ministerului lucrărilorŭ publice din 1878. Unŭ decretŭ dela 26 Augustŭ acelaşŭ anŭ l'a numitŭ sub-secretarŭ de statŭ la acestŭ ministerŭ.

Lui se datoresce traducţiunea operei lui F. Stuart Mill: „Revoluţiunea dela 1848 şi detractatorii ei.«

Sadi Carnot a fostŭ ministru de lucrărĭ publice după ministerulŭ Freycinet dela Septemvre 1880 până la Noemvre 1882 şi apoi ministru de finance la 1886 în cabinetulŭ Ferry.

Viena, 4 Decemvre 1887.

(Coresp. part. a »Gaz. Trans.«)

Politica Germaniei are două feţe: pe cand pressa germană e preocupată cu accentuarea ideilorŭ de pace a cancelarului germanŭ, Reichstagulŭ din Berlinŭ va ave de-a discuta proiectulŭ despre urcarea vămii pe productele austriace. Mai multŭ ca sigurŭ putemŭ presupune că acestŭ proiectŭ de lege alŭ guvernului germanŭ se va primì cu unanimitate. Monarchia nostră din ḑi în ḑi perde din importanţa sa politică. Se asigură că principele Bismark în convorbirea sa cu Ţarulŭ Alecsandru s'a întrepusŭ pentru Austria, descoperindŭ Ţarului, că Germania e legată cu Austria. Ce putemŭ deduce din acéstă atitudine a cancelarului germanŭ? Odată se presentă marele cancelarŭ ca amiculŭ Austriei, ér de altădată se dă pe faţă ca contrarŭ alŭ ei. Una din aceste două purtărĭ trebue sĕ fiă numai simulaţiune, fiindŭ că amêndouĕ nu se potŭ la nicĭ unŭ casŭ impreuna.

Décă Germania ia pe Austria sub scutulŭ sĕu contra ameninţărilorŭ străine, atuncĭ pentru ce o atacă pe terenulŭ economicŭ? Germania vrea sĕ aducă pe Austria la o crisă economică, ia o capitulaţiune. Fiindŭ monarchia nóstră prin rĕsboiulŭ vamalŭ slăbită, Germania sperézà atuncĭ, că Austria se va arunca fără condiţiune în braţele ei; monarchia nóstră va perde tótă influinţa, tótă puterea şi va deveni o simplă provincià germană, care nu va mai avea libera sa voinţă, ci va trebui sĕ se subordineze voinţei puterniculuĭ statŭ germanŭ. Nisuinţa şi proiectele acestea ale principelui Bismark şi-au aflatŭ deja la noi aderenţii sĕi. Germanii austriacĭ suntŭ aderenţiĭ naturalĭ ai principelui Bismarck, de când s'a perdutŭ hegemonia în Austria. pe de altă parte Maghiarii fiindŭ promovătorii ideilorŭ germane, suntŭ de credinţă, că vorŭ ave mână liberă pentru realisarea aspiraţiunilorŭ manifestate în delegaţiunea ungară, — vorŭ puté sdrobì resistenţa popórelorŭ nemulţămite şi neîndreptăţite ale statului ungarŭ, şi prin acestea vorŭ ajunge la multŭ doritulŭ lorŭ scopŭ a unui mare globŭ maghiarŭ.

Ce s'ar întêmpla când Rusia ar declara Austriei rĕsboiulŭ cu multă amărăciune accentuatŭ de ḑiarele rusescĭ. Ce atitudine va observa atuncĭ Germania? Iua-va parte la acestŭ rĕsboiu, după cum a susţinutŭ marele cancelarŭ? Nu credemŭ, şi nu putemŭ crede. Germania va rĕmâne neutrală, căcĭ Francesii suntŭ la graniţă. Germania deşi nu va participa la rĕsboiu. se va puté folosi de resultatele lui chiar şi în casŭ nefavorabilŭ pentru Austria. La acésta arŭ trebui sĕ se gândescă seriosŭ cei cu neprecugetatele manifestaţiunĭ ale ideii maghiare.

Precum că pacea e adêncŭ periclitată numai e nicĭ o indoială. Oficioşii de aicĭ caută în tóte părţile după scirĭ, carĭ arŭ fi în stare a domolì temerile despre rĕsboiulŭ ruso-austriacŭ. Aşa ne comunică astăḑĭ „Die Presse« că s'ar fi făcutŭ negociărĭ cu Anglia, prin carĭ s'ar fi ficsatŭ anumite casurĭ, în carĭ flota englesă se opereze în legătură cu cele trei puterĭ aliate. Sub aceste anumite casurĭ neprecisate nu putemŭ altceva înţelege decâtŭ unŭ rĕsboiu cu Rusia şi Francia aliate. Acéstă scire a „Pressei« e din Berlinŭ. E caracteristicŭ că foile germane, carĭ la convenirea celorŭ doi monarchĭ la Berlinŭ au declaratŭ că venirea Ţarului la Berlinŭ ii lipsesce orĭ ce caracterŭ politicŭ, şi scurtŭ după acésta au susţinutŭ că prin visita Ţarului pacea şi-ar fi câştigatŭ o basă stabilă, vinŭ acum şi ne spunŭ pe cale indirectă, că pacea e ameninţată.

Iute trebue sĕ-şi fi schimbatŭ diplomaţii părerile; nouĕ ne vine însĕ a crede, că ḑiarele germane au fostŭ rĕu informate orĭ au rĕspânditŭ cu intenţiune neadevĕrurĭ în lume; acum însĕ când ne vorbescŭ de nouĕ ajutóre, nu ne mai putemŭ înşela, decâ presupunemŭ, că într'adevĕrŭ pe orisontulŭ politicŭ europénŭ ferbŭ grei norĭ, carĭ în totŭ momentulŭ ne potŭ aduce o tempestate.

Procesulŭ Româniloru din Folia.

Intêmplarea din Folia o sciu cetitorii noştri. Ungurii de pe o proprietate s'au dusŭ în satŭ cu furcĭ, cu lemne, cu arme sĕ bată pe Românĭ. Aceştia au alergatŭ şi s'au inarmatŭ şi ei punêndu-se în apĕrare. Doi Ungurĭ dintre năvălitorĭ au rĕmasŭ morţĭ şi o casă, în care unulŭ din ei se ascunsese, a fostŭ arsă.

Procesulŭ în acéstă afacere s'a ţinutŭ în ḑilele acestea şi s'a şi terminatŭ. Românii acusaţĭ au cerutŭ, la încheiarea pertractărilorŭ, ca sĕ se pedepséscă şi Ungurii, pentru că ei suntŭ de vină, ei au venitŭ în satŭ cu scopŭ sĕ bată pe Românĭ. Preşedintele tribunalului a rĕspunsŭ că Ungurii şi au primitŭ pedepsa, adecă Szüts şi Nyerges, carĭ adĭ stau înaintea judecătorului cerescŭ. Dér ceilalţĭ Ungurĭ nĕvălitorĭ? Nicĭ n'au fostŭ traşĭ la dare de sémă.

Aci mai amintimŭ, că despre mortulŭ *Nyerges* părerea medicului e, că *nu a murită de glonţŭ, ci de fumŭ, înecându-se.*

Cu tóte astea, sentinţa contra Românilorŭ e cum nu se póte mai severă. S'au osânditŭ: conducĕtorulŭ Ionŭ Jumanca la 15 anĭ; Ionŭ Marina, Moise Ciolacŭ, Simeonŭ Ciolacŭ şi Ionŭ Şepeţanŭ Goianŭ la 10 anĭ; Nica Beldea la 12 anĭ; Ionŭ Beldea la 7 anĭ; Nica Ciuta şi Tanase Cheteu la 5 anĭ de temniţă; Ionŭ Mladinŭ la 1 anŭ; Todorŭ Bechirŭ şi Toma Bechirŭ la câte 1 anŭ; Nica Danciu, Mona Miu, Peia Pau, Ilie Vitu şi Ginu Miu la câte ½ anŭ de robie. Ceilalţĭ acusaţi anume: Iacobŭ Wittemberger, Mita Pavlovici, Ionŭ Svetcu, Mona Cheteu, Lazarŭ Danŭ, Const. Balanŭ, Simeonŭ Jumanca, Ionŭ Jumanca judele şi Ilie Cochirŭ au fostŭ achitaţĭ.

Cei judecaţĭ la închisóre au sĕ plătéscă şi desdăunare: urmaşilorŭ lui Nyerges 200 fl., lui Jozsa (unulŭ dintre Ungurii rĕu bătuţĭ) 150 fl., urmaşilorŭ lui Szücs 400 fl., lui Holmann (căruia i a arsŭ casa) 275 fl., pentru casa aprinsă 150 fl. şi spese de procesŭ 130 fl. Aceia carĭ au fostŭ judecaţĭ la mai puţinŭ decâtŭ 5 anĭ, adecă dela 5 anĭ în josŭ, se punŭ în libertate până la rădicarea la valóre a sentinţei, ér ceilalţĭ rĕmânŭ şi mai departe în inchisóre!

Atâtŭ procurorulŭ de statŭ câtŭ şi acusaţii toţĭ au apelatŭ în contra sentinţei, care se vede că a fostŭ pronunţată asupra unorŭ Românĭ.

Étă ajunşĭ şi acolo, că Ungurului ii e permisŭ sĕ atace, ér Românului nicĭ sĕ se apere, deórece Românii au primitŭ cea mai grea pedépsă, ér Ungurii nicĭ măcar unŭ avertismentŭ!

SCIRILE ḐILEI.

Fóia oficiósă unguréscă „Nemzet" scrie: „In urma învitărei ministrului de interne, comanda corpului VII de armată a trimisŭ în *Cuşteiu* pentru restabilirea ordinei *două compănii* din regimentulŭ 101 de infanteriă. S'au făcutŭ tóte disposiţiunile pentrŭ aşeḑarea soldaţilorŭ în localurĭ potrivite." — Fiindŭ că Românii din Cuşteiu voescŭ sĕ facă a fi trataţĭ omenesce şi legalŭ, stăpânirea ungurésca, sub pretextŭ că suntŭ „revoluţionarĭ", le trimite gendarmĭ şi cătane pe capŭ, se'nţelege pe contulŭ lorŭ! Ce timpurĭ!

—x—

Din *Szulin*, comitatulŭ Şaroşŭ, se scrie cătră „Pester Lloyd«, că din staţiunea Zegiestov *emigréză* de prin împrejurime *în fiecare ḑi* celŭ puţinŭ 4—6, ba chiar 10 — 15 persóne la *America.* Din Szulinŭ, care numĕră 700 suflete, au emigratŭ vr'o 40; din satulŭ vecinŭ K. Lipnik, care numĕră vr'o 1400 locuitorĭ, au emigratŭ vr'o 240. In cele mai multe sate abia se mai vĕdŭ ţĕranĭ tinerĭ, au rĕmasŭ numai bĕtrânii şi femeile. — Sĕrmană poporaţiune, în ce *fericită* stare te-a adusŭ stăpânirea ungurésca!

—x—

Duminecă 29 Noemvre se va da în sala teatrului din locŭ *representaţiunea teatrală* a tinerilorŭ comercianţĭ românĭ, pe care amŭ anunţat'o deja. Scopulŭ e filantropicŭ şi decĭ nu mai e de lipsă sĕ amintéscă publicului că trebue sprijinitŭ cu tótă căldura.

—x—

Franz Pulsky, directorulŭ museului naţionalŭ ungurescŭ din Pesta, publică în ḑiare o declaraţiune, în care numesce sgomotele despre dispariţiunea unorŭ obiecte de preţŭ din museu, vorbe de cafenea, însinuărĭ şi denunţărĭ neruşinate. De altmintrelea comisiunea continuă cu ancheta.

—x—

Biblioteca academiei de dreptŭ desfiinţate din Sibiiu se va preda în administrarea museului Bruckenthal de acolo.

—x—

Căpitanulŭ poliţiei din *Macău*, care precum amŭ comunicatŭ la timpulŭ sĕu, a fostŭ suspendatŭ din postulŭ sĕu de cătră representanţa orăşenéscă, a fostŭ repusŭ în postulŭ sĕu de cătră comisiunea disciplinară a comitetului administrativŭ din comitatulŭ Cianadŭ, cu adaugerea că recursulŭ contra acestei hotărîrĭ e permisŭ numai *extra dominium.* Minunată autonomia comunală!

—x—

Cetimŭ în foile din România: „Figaro" află, că *concertulŭ datŭ la Amsterdam pentru săracĭ de prinţesa Elena Alex. Bibescu* a reuşitŭ pe te tóte aşteptările. Cea din urmă bucată cântată în corŭ de domnişóre din societatea înaltă, era *imnulŭ românescŭ* în onórea prinţesei Bibescu născută Epureanu. Imnulŭ a fostŭ ascultatŭ în picióre de asistenţa numerósă şi alésă şi aplaudatŭ cu căldură. Regina României trimisese prietenei sale intime, prinţesei Bibescu, următórea telegramă: »Mé împărtăşescŭ la concertulŭ vostru din tótă inima. Dorescŭ mare reuşită organisatorilorŭ şi esecutanţilorŭ." A doua ḑi, primarulŭ „Veneţiei Nordului" a predatŭ prinţesei Bibescu într'o bişactea preţiósă suma intrărilorŭ ce se sue la peste 25,000 fr. voindŭ a da acestei înalte dómne, care consimţise a se produce pentru săracĭ, mulţumirea de a remite însăşĭ acéstă sumă de banĭ societăţei de binefacere."

—x—

FOILETONU.

Iacobina.

(după Pierre Decourcelle).

(Urmare şi fine.)

Parisulŭ capitulă.

Acésta fŭ o mare durere pentru Reynauld ca soldatŭ, ca francesŭ ii sfişia inima, ca tată inima ii sălta. „O sĕ-i revĕdŭ, o sĕ-i revĕdŭ în fine!" strigà elŭ. O patriă! In mijloculŭ vĕlului tĕu de doliu, permite-mĭ acestŭ strigătŭ de bucuriă! Suntŭ şése lunĭ întregĭ de când suntemŭ despărţiţĭ! Suntŭ şése lunĭ întregĭ de când nu mai trăescŭ! Şi Iacobina mea, care a fostŭ bolnavă şi care póte mai trăesce încă! N'am nedumerire, mama şi unchiulŭ ei o vorŭ fi îngrijitŭ bine! Dér aşĭ jertfi bucurosŭ unŭ anŭ din viéţa mea numai sĕ mĕ aflu lângă amêndouĕ! O patriă! értă-mĕ!

Veni Comuna.

Elŭ se vĕḑu în momentulŭ d'a fi încorporatŭ într'unulŭ din regimentele ei.

Ne voindŭ sĕ între în acestă luptă fratricidă, eşi din Parisŭ travestitŭ ca burgesŭ şi se duse la St.-Brice, micŭ satŭ în vecinătatea pădurei Montmorency, unde unŭ amicŭ alŭ sĕu, pictorŭ, ii oferì ospitalitate.

Reynauld scrisese soţiei sale sĕ vină imediatŭ acolo şi sĕ'i aducă pe fiica sa şi aşa le aştepta în miculŭ pavilionŭ alŭ amicului sĕu. De aicĭ nu eşea nicăirĭ.

Elŭ aşteptă optŭ ḑile. In loculŭ Mariei Madelenei şi a Iacobinei, ii sosì o telegramă, în care i se spunea că mititica nu era încă în stare sĕ supórte călĕtoriă, atâtŭ de obositóre prin neregularităţile şi schimbările trenului. Maria Madelena ilŭ ruga sĕ se liniştéscă şi sĕ aştepte încă vr'o douĕspreḑece ḑile în interesulŭ sănĕtăţii ficei lorŭ.

Ioanŭ Reynauld n'avea banĭ de drumŭ. 'Şĭ vêndŭ lanţulŭ şi orologiulŭ şi plecă cu trenulŭ pe clasa a treia fără a'şĭ preveni soţia.

După şése ḑile sosì la Libourne.

Sărì josŭ din vagonulŭ sĕu, alergă la farmacia unchiului Boazanŭ, îmbrăţişă pe bunulŭ omŭ, care sta încremenitŭ nerecunoscêndu-lŭ deodată, atâtŭ de multŭ se schimbase în urma obosełelorŭ asediului şi se desfigurase de pulberea drumului. Pentru Ioanŭ Reynauld tóte acestea au fostŭ o afacere de unŭ momentŭ.

— Soţia mea! fiica mea! — strigă elŭ cu o voce înăbuşită.

— Soţia ta se află fórte bine, scumpulŭ meu băiatŭ! — ii rĕspunse farmacistulŭ, care încetulŭ cu încetulŭ se calmă de surprinderea lui....

— Şi Iacobina?

— Dér... — şi bravulŭ omŭ şovăi puţinŭ.

— Iacobina! Iacobina! Vréu s'o vĕdŭ numai decâtŭ, fără întârḑiare. Condu-mĕ la ea!

Unchiulŭ Boazan avŭ se intêmpine tóte greutăţile lumii pentru-ca sĕ'lŭ facă sĕ înţelégă, că o reîntórcere atâtŭ de neprevĕḑută, o bucuriă atâtŭ de neaşteptată putea sĕ'ĭ facă rĕŭ copilei, care se sculase dintr'o bólă îndelungată.

Ioanŭ Reynauld bătea din picióre şi cu mare greutate consimţĭ la aceea, ca unchiulŭ lui sĕ mérgă a'i preveni soţia despre sosirea lui. Şi încă, în momentulŭ în care bĕtrânulŭ se depărta, ilŭ întrebă:

— Dér în sfêrşitŭ, spune-mĭ, ce-i lipsesce?

— Ei, lucrulŭ naibi... îşĭ doresce pe părinţele sĕu! Şi încă în aşa mĕsură, încâtŭ adeseorĭ auḑindŭ echourile dimprejurŭ, sta sĕ ne scape din mânĭ!

— Dumneḑeule! Dumneḑeulŭ meu!

— Din norocire, şĭ-a venitŭ în fire şi suntemŭ liniştiţĭ.

Pe când Ioanŭ Reynauld. pe jumĕtate liniştitŭ, îşĭ spăla faţa şi mânile ca sĕ nu-şĭ sperie soţia şi fiica, precum speriase pe unchiulŭ sĕu, farmacistulŭ urca scara mergêndŭ la nepótă-sa ca sĕ o prevină despre sosirea bărbatului ei.

Sĕrmana femeiă! mai că i se făcŭ rĕu.

Cuprinsă de bucuriă, tremura gândindu-se cum o sĕ-i presinte ea lui Ioanŭ Reynauld pe fetiţa lui, pe Iacobina, palidă şi slăbuţă, încă atâtŭ de bolnavă încâtŭ

Musica regimentului 2 de infanteriă dă astă seră in 7 Decemvre n. unŭ concertŭ in sala Hotelului Nr. 1. Toţĭ aceia, carĭ au primitŭ pentru petrecerile din erna trecută bilete de invitare, sunt invitaţĭ şi la acestŭ concertŭ.

—x—

Deputatulŭ *Albei regale,* contele Gabrielŭ Karolyi, a băgatŭ de sémă că de mai multe orĭ sigilulŭ scrisorilorŭ trimise de preşedintele partidei independente de acolo era stricatŭ şi uneorĭ a primitŭ chiarŭ scrisorĭ cu pliculŭ de totŭ ruptŭ. Deputatulŭ a făcutŭ arĕtare direcţiunei poştale despre acéstă violare a secretului scrisorilorŭ.

—x—

Intendantulŭ teatrului şi operei ungurescĭ din Pesta, contele Stefanŭ *Keglevich,* a trebuitŭ in cele din urmă sĕ'şĭ dea demisiunea, parte fiindŭ că „patrioţii" nu erau mulţumiţĭ cu administraţiunea lui, parte fiindŭ că nu le putea satisface poftele tuturora. Aşa se vede din cele scrise de diarele ungurescĭ şi dintr'o recentă interpelare contra intendantului.

—x—

Sâmbătă, 21 Noemvre séra, intrunirea literară a »Revistei nouĕ" de sub direcţiunea d-lui Hajdĕu a fostŭ forte interesantă, spune »România«. D. *Gion* a cetitŭ „O pagină din domnii Fanarioţilorŭ", studiu de multă valóre, descrisŭ cu meşteşugire. D. *Vlăhuţă* a cetitŭ o frumósă bucată in versurĭ intitulată »Linişte" şi dedicată amicului sĕu dela Vrancea. D. *Hajdĕu* era tocmai sĕ incépă a ceti unŭ articulŭ, când vestea despre mórtea unuia din cei mai neobosiţĭ colaboratorĭ ai Revistei, a bĕtrânului Petre Ispirescu, ilŭ intrerupse. D. Hajdĕu se retrase impreună cu toţĭ invitaţii, promiţĕndu-le a ceti Sâmbăta viitóre. „Unirei" i se afirmă că Ispirescu lăsa unŭ fórte preţiosŭ manuscriptŭ, pe care insĕ ni iodată n'a pututŭ sĕ lŭ facă şi altora cunoscutŭ prin tipăritură: o adevĕrată comoră, 20 mii de proverbe adunate di cu di de Ispirescu şi aranjate de elŭ in ordine alfabetică. Academiei Române ii incumbă datoria de a face ceea ce culegĕtorulŭ lorŭ n'a pututŭ.

Literatură. *Logofĕtulŭ Costachi Konaki: Poesii,* anume *Alcătuirĭ* şi *Tălmăcirĭ,* ediţia a doua, apărute in editura librăriei *Fraţii Saraga* din Iaşĭ, 1887. Cuprinsulŭ amĕrunţitŭ alŭ acestui frumosŭ volumŭ de peste 360 pagine, tipăritŭ pe hârtiă fină, este: O scurtă prefaţă de Caterina Konaki Vogoridi, Schiţe din vieţa şi familia logofĕtului Konaky, urméză poesiile cuprinse sub numele de Alcătuirĭ şi Tălmăcirĭ, apoi Note la alcătuirĭ şi tălmăcirĭ, in fine scrierĭ in prosă, anume scrisorĭ către Ionŭ Sturza Voevodŭ şi către Metropolitulŭ Veniaminŭ. Preţulŭ acestei cărţĭ de valóre e 6 lei.

---

† Petre Ispirescu.

Sâmbătă in 21 curentŭ, orele 3 d. a., a incetatŭ din vieţă **Petre Ispirescu**, neobositulŭ culegĕtorŭ alŭ basmelorŭ poporului nostru.

Acestŭ omŭ, care a adusŭ literaturei populare române o bogăţiă de isvóre, a muritŭ in câte-va ore, in mijloculŭ familiei neconsolate, tocmai in ajunulŭ punerei sub pressă a tuturorŭ scrierilorŭ sale. In adevĕrŭ Ispirescu, modestulŭ »culegĕtorŭ tipografŭ« (cum iscălia densulŭ scrierile sale) avea de gândŭ sĕ scótă in 7 volume, insumândŭ peste o sută cole de tiparŭ, fructulŭ activităţei intregei sale vieţĭ.

E caracteristicŭ cum unŭ omŭ, fără studii complecte şi nevoitŭ a munci vecĭnicŭ ca sĕ trăiască, a pututŭ sĕ contribue intr'atâta la inavuţirea unei literaturĭ aşa de sĕrace şi de puţinŭ esploatate ca literatura nóstră populară.

Ĕtă câteva note biografice asupra acestui omŭ, pe care cei ce l'au cunoscutŭ de aprope, nu'lŭ vorŭ puté uita:

Petre Ispirescu s'a născutŭ in Bucurescĭ in luna Ianuarie anulŭ 1830. A invĕţatŭ cunóscerea literelorŭ la dascălulŭ Nicolae dela biserica Udricanĭ; apoi a trecutŭ in şcólă la dascălulŭ Stanŭ Lupescu dela biserica Oltenĭ şi in urmă la „Domna Bălaşa", unde a urmatŭ vre-o 4 anĭ şi unde a invĕţatŭ şi cântările bisericescĭ. La anulŭ 1840 a intratŭ ca elevŭ in tipografia d-lui Zaharia Karcalechi, de unde a eşitŭ, după ce ajunsese lucrătorŭ şi lucrase in acéstă calitate câţĭ-va anĭ. Eşindŭ de acolo a funcţionatŭ ca directorŭ la tipografiile Copainicŭ, Boerescu şi Rosetti, de unde s'a retrasŭ pentru a deschide o tipografie in asociaţie cu F. Göbl, şi Walter. Fiindŭ chematŭ ca directorŭ la tipografia statului, se desfăcŭ de asociaţĭ. Mai târdiu a infiinţatŭ (acum 19 anĭ) tipografia »Laboratorilorŭ Românĭ« sub firma P. Georgianŭ et comp. de care despărţindu-se a rĕmasŭ singurŭ proprietarŭ până la mórte.

După cum se vede din notele de mai susŭ, viaţa lui Ispirescu e o vieţă de muncitorŭ şi faptulŭ că a muritŭ sĕracŭ, pe când mai toţĭ colegii lui patronĭ s'au inavuţitŭ, vorbesce de ajunsŭ in favórea lui.

Ĕtă şi tote scrierile lui care erau sĕ apară in curendŭ in 7 volume Charpentier:

Basme, 2 volume cuprindĕndŭ 71 de basme din care 12 inedite.

Snóve. Unŭ volumŭ cu 77 snóve tote publicate deja in broşurĭ micĭ séu in volume mai marĭ.

Dicĕturĭ séu proverbe românescĭ. Unŭ volumŭ de peste 3000 proverbe, cele mai multe inedite.

Jucării şi jocurĭ de copii. Unŭ volumŭ.

Pilde şi peste 200 ghicitorĭ. Unŭ volumŭ.

Poveştile unchiaşului sfătosŭ. Unŭ volumŭ, conţinĕndŭ »Basmele păgânescĭ«. (Mitologia.)

Scrierile lui Ispirescu au fostŭ mai cunoscute şi mai apreciate in streinătate de câtŭ in patria, unde tocmai in timpii din urmă după recomandaţiunea d-lorŭ Barbu Ştefănescu (dela Vrancea) şi Lazarŭ Şaineanu, ni se pare, d-lŭ B. P. Haşdĕu l'a invitatŭ sĕ ia parte la şedinţele comitetului Revistei Nouĕ care va apăré in curĕndŭ.

Ca probă că a fostŭ cunoscutŭ in streinătate, e o scrisóre adresată rĕposatului, acum câte-va dile, de către d. Lazărŭ Şaineanu din Parisŭ, in care-i face cunoscutŭ, că a fostŭ surprinsŭ vĕdendŭ scrierile lui Ispirescu traduse in franţuzesce de eruditulŭ profesorŭ de limbele orientale E. Picot şi predate studenţilorŭ sĕi de către eminentulŭ cunoscĕtorŭ alŭ limbei şi literaturei române. — Afară de acéstă scrisóre, pe care am vĕdut'o noi inşi-ne, Ispirescu ni-a istorisitŭ cu o di inaintea morţei sale neaşteptate, că unŭ profesorŭ dela universitatea din Copenhaga, alŭ cărui nume ilŭ uitase, (probabilŭ Kr. Nyrop) cu ocasia trecerei sale prin Bucurescĭ, a fostŭ sĕ'l visitese, pentru a vedea ce felŭ de omŭ e Ispirescu, pe care-lŭ credea profesorŭ la vre-o facultate şi a rĕmasŭ uimitŭ vĕdend inaintea sa pe autorulŭ basmelorŭ in persóna modestului tipografŭ. Pe lângă acestea, d-na Mite Kremnitz a tradusŭ in limba germană câte va din scrierile lui Ispirescu.

Cea din urmă scriere a lui e unŭ basmŭ intitulatŭ: „Vulpea şi ariciulŭ« scrisŭ chiar dilele acestea.

In interesulŭ literaturei nóstre populare ar fi de doritŭ ca Academia, alŭ carei tipografŭ Ispirescu a fostŭ in cursŭ de mai mulţĭ anĭ, să'şi facă o datorie, săvirşindŭ ceea-ce elŭ n'a avutŭ parte sĕ facă, tipărindu'i tóte scrierile pe socotéla ei.

Şi acum, când amŭ arĕtatŭ, cine e omulŭ care a fostŭ smulsŭ dintre noi, şi ce campionŭ alŭ literaturei sale a pierdutŭ România, nu ne rĕmâne de câtŭ sĕ unimŭ adâncile nóstre regrete, cu acele ale familiei lui şi să dorimŭ ca celŭ puţinŭ după mórte sĕ se dea lui Ispirescu ceea ce i se cuvenea incă in viaţă: loculŭ de onóre in câmpulŭ literelorŭ şi in amintirea tuturorŭ Românilorŭ!

(„Naţiunea")

Scirĭ poliţienescĭ. Erĭ séra, calfa de didarŭ Neculae Ardeleanu fu străpunsŭ in şoldulŭ dreptŭ, in Tergu grâului, cu unŭ cuţitŭ de către dilerulŭ Vancea Mihaiu. Pentru vindecarea rănei suntŭ de lipsă 14 dile. Făptuitorulŭ fu predatŭ judecătoriei penale competente.

Unŭ chipŭ de totŭ originalŭ, d'aşĭ procura cineva cvartirŭ eftinŭ de nópte, născoci vagabundulŭ din Braşovŭ Fridrich Arkeder. Elŭ apărŭ adĭ inainte de amedĭ la căpitănia oraşului şi o rugă sĕ'i dea cvartirŭ de nópte totă érna şi anume intr'unŭ localŭ de arestŭ. Refusându-i-se implinirea dorinţei, Arkeder declară categoricŭ, că elŭ va constrînge căpitănia sĕ'i dea cvartirŭ de nópte. Concediatŭ fiindŭ cu observarea, că sĕ'ncerce dacă'i dă mâna, Arkeder se duse in Braşovu-vechiu şi puse in scenă unŭ mare scandalŭ, până când apărŭ unŭ poliţistŭ şi-lŭ provocă sĕ se pórte cuviinciosŭ. Atuncĭ Arkeder se aruncă la pămentŭ, işĭ rupse pălăria şi sbieră aşa de cumplitŭ in stradă, incâtŭ trebuì sĕ fiă arestatŭ. Aşa dér deocamdată Arkeder 'şĭ-a esecutatŭ intenţiunea şi şéde mulţămitŭ intr'unulŭ din acele localurĭ, in care cu atâta putere este atrasŭ.

Ultime scirĭ.

Berlinŭ. 6 Decemvre. — „Gazeta Crucii" anunţă o nouă sporire a trupelorŭ rusescĭ care suntŭ grămădite pe fruntariile germane.

Londra, 6 Decemvre. — Concentrarea trupelorŭ rusescĭ la graniţa germană şi austriacă continuă. Acéstă scire a produsŭ o influenţă rea la bursele din Viena şi Berlinŭ.

Londra, 6 Decemvre. — Rusia face marĭ sforţărĭ pe lângă Pórtă pentru a o impinge sĕ ocupe Rumelia. Grecia a declaratŭ că va reclama o rectificare de fruntarii décă *statu-quo* nu va fi stabilitŭ in Bulgaria.

Pesta, 6 Decemvre. — „Pester Lloyd", într'unŭ articulŭ de sorginte oficiósă, constată, că contra ordinului datŭ de către Ţarŭ in privinţa Germaniei, pressa rusă urméză a ataca Austria şi se concentréză trupe pe fruntariile austro-ungare. „Pester Lloyd" conchide că situaţia e fórte gravă.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. a »Gaz. Trans.«)

VIENA, 7 Decemvre. — *Cu privire la grămădirea de trupe din partea Rusiei la graniţa austro-ungară, dice „Fremdenblatt", că pentru Austro-Ungaria e valabilŭ cuvĕntulŭ ce l'a datŭ, că nu vrea sĕ turbure pacea vecinilorŭ.* **Insĕ décă se vorŭ concentra mereu şi de aci incolo trupe rusescĭ la graniţa austro-ungară, vomŭ fi siliţĭ a lua şi noi mesurĭ corespundĕtóre, spre a nu rĕmâne inderetŭ faţă cu pregătirile cu totulŭ improvisate şi ameninţătóre ale vecinului.**

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ Dr. Aurel Muresianu.

---

chiar mediculŭ de douĕ dile nu mai garanta de viaţa ei.

Ce era de făcutŭ?

— Sĕ-i spunemŭ că tatălŭ ei e aicĭ, — dise unchiulŭ Boazanŭ, — acésta ii va face bine, va face ca sângele sĕ i se sue in obrajĭ.

Amĕndoi agrăiră pe mica copilă, şi mama ei luându-o pe genunchĭ, cu o voce dulce ii şopti la ureche:

— Ascultă Iacobino! Te ai simţi fericită, décă ai sci că scumpulŭ tĕu tată o sĕ se afle indată lângă noi?

Fetiţa cuprinse grumazulŭ mamei sale intre micele ei braţe şi-i strigă deodată:

— Tata e aci!

Unchiulŭ şi mama se uitară unulŭ la altulŭ consternaţĭ.

Iacobina era palidă, der palieă cum n'a fostŭ nicĭodată.

Maria Madelena tremura la idea că are sĕ o arate tatălui ei in acéstă stare.

— Aştéptă! am unŭ mijlocŭ! — dise farmacistulŭ şi scoborĭ cu grabă sărindŭ totŭ peste câte patru trepte până in prăvălia din faţă, şi se reintórse repede ţinĕndŭ in mână o cutiuţă. In acéstă cutiuţă se afla nisce prafŭ roşu.

Şi pe când Maria Madelena sta inmărmurită, fără ca sĕ fi avutŭ timpŭ şi curagiulŭ de a-lŭ opri, bunulŭ bĕtrânŭ puse puţinŭ din acestŭ prafŭ roşu pe unŭ piciorŭ de iepure şi cu acesta atinse puţinŭ obrajii mititelei, dându le colorea rosă de mai nainte.

Mulţămită acestui subterfugiu, acestei comedii piose, Iacobina nu mai avea decâtŭ slăbiciunea, carea la prima vedere puté pricinuì destulă amărăciune tatălui ei. Dealtmintrelea era totŭ blonda cea in faţa rosei şi drăgălaşe.

Maria Madelena era atâtŭ de turburată de reintórcerea bărbatului sĕu, se temea atâtŭ de multŭ de desperarea ce-i va pricinu-i o arĕtândŭ soţului ei fetiţa carea era atâtŭ de palidă câtŭ şi de slabă, dér in cele din urmă acestŭ prafŭ roşieticŭ ii sta atâtŭ de bine mititicei, incâtŭ Maria nu se impotrivì unchiului Boazanŭ.

Când terminà, elŭ sfătuì pe Iacobina sĕ nu plângă. Iacobina şi promise acésta.

După câte-va minute cele trei sĕrmane fiinţe, care trăiseră despărţite timpŭ atâtŭ de indelungatŭ, se aflau érăşĭ reunite. Şi ce bucuriă! Ce fericire! Ce farmecŭ!

In braţe cu soţia şi cu fiica sa, Ioanŭ Reynauld devenise érăşĭ omulŭ celŭ mai fericitŭ din lume: dase uitărei Parisulŭ, Franţa, lumea intregă!

Unchiulŭ Boazanŭ se uita fermecatŭ la acéstă privelisce, murmurândŭ mereu: „Aşa déră trebue sĕ recunóscemŭ, că in căsătoriă este fericire!"

După ce trecură primele momente ale acestei bucurii esaltate, Ioanŭ Reynauld işĭ luà fetiţa, o aşedà pe genunchii sĕi, şi mĕsurând'o cu privirea din crescetŭ până 'n talpĭ, striga cu mulţămire:

— Ei bine, ce-mĭ spune-ţĭ? Sciţĭ că m'aţĭ făcutŭ sĕ tremurŭ, vorbindu-mĭ despre slăbiciunea şi paliditatea Iacobinei? Slăbită! da, draguţă, este adevĕratŭ că tu eştĭ mai puţinŭ rotunjóră decâtŭ cum erai in Parisŭ. Der ai crescutŭ. Desvoltarea este causa care te-a făcutŭ sĕ scadĭ cum eştĭ, sĕrmana mea porumbiţă, dér ai faţă frumósă, Iacobina mea! faţă superbă, mica mea Iacobină, draga mea Iacobină!

Şi astfelŭ totŭ vorbindŭ, fericitulŭ tată o imbrăţişa, o imbrăţişa şi ér o imbrăţişa.

Fetiţa in bucuria ei cea mare ilŭ acoperea cu sărutărĭ, in urmă intorcĕndu-se spre unchiulŭ Boazanŭ, dise:

— Toto, unchiule Toto! — strigându lŭ pe acestŭ nume, ce i-lŭ dedea in tóte dilele.

— Ce-i, sburdulnico?

— Tata e aci, vino sĕ te strângŭ in braţe!

— Pentru ântêiaşĭ dată Iacobina strânse in braţe pe unchiu sĕu.

Şi pe când bunulŭ bĕtrânŭ, căruia Ioanŭ Reynauld i-o dase in braţe, o ingrămădea cu sărutărĭ vĕrsândŭ lacrime de bucuriă, Iacobina ii şoptì incetŭ la ureche:

— Nu plânge preste obrajii mei, căcĭ o sĕ-mĭ ştergĭ culórea.

trad. de *Em. Prodanŭ.*

Cursulŭ la bursa de Viena

din 4 Decemvre st. n. 1887.

Rentă de aurŭ 5%	99 —
Rentă de hârtiă 5%	98.60
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	149.25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	95 70
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	125 60
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	112 —
Bonurĭ rurale ungare	104.40
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.40
Bonurĭ rurale Banat-Timișŭ	104 20
Bonurĭ cu cl. de sortare	104 20
Bonurĭ rurale transilvane	104 60
Bonurĭ croato-slavone	104 25
Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	99.—
Imprumutulŭ cu premiu ung.	123.90
Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	123.25
Renta de hârtiă austriacă	81 15
Renta de arg. austr.	82.40
Renta de aurŭ austr.	111 90
Losurile din 1860	135.—
Acțiunile bâncei austro-ungare	887.—
Act. bâncei de creditŭ ung.	283.50
Act. bâncei de creditŭ austr.	276.70
Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.93
Napoleon-d'orĭ	9.95
Mărcĭ 100 imp. germ.	61 70
Londra 10 Livres sterlinge	125.75

Bursa de Bucuresci.

Cota oficială dela 19 Noemvre st. v. 1887.

	Cump.	vênd.
Renta română (5%).	93 1/2	94 1/2
Renta rom. amort. (5%)	96—	97—
» convert. (6%)	91—	92—
Împr. oraș. Buc. (20 fr.)	34—	36—
Credit fonc. rural (7%)	105—	106—
» „ „ (5%)	91 3/4	92 1/4
» » urban (7%)	103—	104—
» » » (6%)	96—	97—
» » » (5%)	87 1/2	88 1/2
Banca națională a României 500 Lei	——	——
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
« » » Națională	——	——
Aurŭ contra bilete de bancă	14.1/4	15.—
Bancnote austriace contra aurŭ	2.03	2.04

Cursulu pieței Brașovŭ

din 5 Decemvre st. n. 1887.

		Cump.		Vênd.
Bancnote românescĭ	Cump.	8.53	Vênd.	8.55
Argint românesc	»	8.50	»	8.52
Napoleon-d'orĭ	»	9.94	»	9.96
Lire turcescĭ	»	11.22	»	11.25
Imperialĭ	»	10.22	»	10.26
Galbenĭ	»	5.87	»	5.90
Scrisurile fonc. »Albina« 6%	»	101.—	»	102.—
„ » „ 5%	„	98.—	»	99.—
Ruble Rusescĭ	»	110.—	»	111.1/2
Discontulŭ	»	7—10% pe anŭ.		

Nr. 11,050—1887.

Publicațiune.

Pentru asigurarea liferațiunei **lemnelorŭ de focŭ**, necesare pe anulŭ 1888 la oficiulŭ administrativŭ, orfanalŭ, la oficiulŭ jurisdicțiunei pupilare și la biuroulŭ de verificare pentru mĕsurĭ și greutățĭ din comitatulŭ Brașovului, socotite cam la 415 metri cubicĭ lemne uscate de fagŭ, se va pertracta la **16 Decemvre a. c. 9 óre a. m.**, la oficiulŭ vice-comitelui, asupra ofertelorŭ făcute prin scrisóre sigilată.

Doritorii de a licita la acéstă liferațiune suntŭ provocațĭ, ca până în diua și ora de mai susŭ sĕ-șĭ aștérnă la oficiulŭ vice-comitelui ofertele lorŭ în scrisŭ și provĕdute cu 52 fl. vadiu.

Condițiunile de liferare se potŭ vedé de adĭ încolo la oficiulŭ administrativŭ alŭ vice comitelui în orele de oficiu.

Brașovŭ, 24 Noemvre 1887.

Iuliu Roll,
Vice-comite și consiliarŭ reg.

2—2

Nr. 11,049—1887.

Publicațiune.

Pentru asigurarea liferațiunei a **12 părechĭ cisme** și **12 părechĭ ghete**, necesare pe anulŭ 1888 pentru servitorii dela judecătoria comitatului Brașovŭ, se va pertracta în **16 Decemvre 10 óre a. m.** la oficiulu vice-comitelui asupra ofertelorŭ presentate de concurențĭ sub scrisóre sigilată.

Doritorii de a concura suntŭ provocațĭ, ca până la diua și ora de mai susŭ sĕ-șĭ aștérnă la oficiulŭ vice-comitelui ofertele lorŭ în scrisŭ și sigilate, provĕdute cu vadiu de 20 fl. v. a.

Condițiunile de liferare se potŭ vedé de adĭ încolo la oficiulŭ administrativŭ alŭ vice-comitelui în órele de oficiu.

Brașovŭ, 24 Noemvre 1887.

Iuliu Roll,
Vice-comite și consiliarŭ reg.

2—2

Nr. 11,154—1887.

Publicațiune.

Pentru a se asigura pe anulŭ 1888 **curățirea sobelorŭ și a coșurilorŭ** ținĕtóre de localitățile judecătoriei centrale și de biuroulŭ de verificare pentru mĕsurĭ și greutățĭ din comitatulŭ Brașovului, se va pertracta la **16 Decemvre a. c. 11 óre a. m.** asupra ofertelorŭ sigilate incurse până atuncĭ.

Doritorii de a concura suntŭ provocațĭ a-șĭ trimite până la diua și ora de mai susŭ ofertele lorŭ la oficiulŭ vice-comitelui, în scrisŭ și sigilate, provĕdute fiindŭ cu vadiu de 5 fl.

Brașovŭ, 26 Noemvre 1887.

Iuliu Roll,
Vice-comite și consiliarŭ reg.

2—2

Concursŭ.

Pentru ocuparea **stațiunei învĕțătoresci** din parochia **Romuli**, situată în vicariatulŭ Rodnei — carea devenise vacantă prin strămutarea învĕțătorului Petru Neamțu la scóla confesională din comuna sa natală Feldru — cu soluțiunea anuală de 200 fl. v. a., cuartirŭ provĕdutŭ cu edificii economice, lemne de focŭ gratis și grădina scólei în folosința învĕțătorului.

Doritorii de a dobêndi acéstă stațiune au a-șĭ așterne rugările lorŭ, provĕdute cu documentele de cualificațiune, la Senatulŭ scolasticŭ conf. gr. cat. din Romuli, posta ultimă Năsĕudŭ, până în **18 Decemvre** când se va efectui și alegerea învĕțătorului.

Din ședința Senatului scolasticŭ conf. gr. cat. ținută la 27 Noemvre 1887.

Paulŭ Chita,
președintele senatului scol. conf.

Sosirea și plecarea trenurilorŭ și postelorŭ în Brașovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Brașovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute sera.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéța.

2. Dela Brașovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 oră 55 minute după amédĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Brașovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de amédĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Brașovŭ:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după amédĭ.

A. Plecarea postelorŭ:

a) Dela Brașovŭ la *Rĕșnovŭ-Zĕrnescĭ-Branŭ*: 12 óre 30 min. după amédĭ.
b) „ „ *Zizinŭ*: 4 óre după amédĭ.
c) „ „ in *Săcuime* (S. Georgĭ): 1 óră 30 minute nóptea.
d) „ „ la *Făgărașŭ*: 4 óre diminéța.
e) „ „ la *Săcele*: 4 óre diminéța.

B. Sosirea postelorŭ:

a) Dela *Rĕșnovŭ-Zĕrnescĭ-Branŭ* la Brașovŭ: 10 óre înainte da amédĭ.
b) „ *Zizinŭ* la Brașovŭ: 9 óre a. m.
c) Din *Săcuime* la Brașovŭ: 6 óre séra.
d) „ *Făgărașŭ* la Brașovŭ: 2 óre diminéța.
e) „ *Săcele* la Brașovŭ: 6 óre 30 minute séra.